

**TRGOVAČKOM SUDU
U PAZINU**

U stečajnom postupku nad dužnikom ULJANIK POMORSTVO d.o.o. u stečaju, stečajni upravitelj Boris Debelić

daje slijedeći

ODGOVOR NA ŽALBU

**stečajnog vjerovnika Zagrebačke banke d.d. Zagreb
izjavljenu protiv rješenja TS Pazin posl.broj: St-218/2019 od 10.02.2022.g.**

I Stečajni upravitelj ULJANIK POMORSTVO d.o.o. u stečaju (u nastavku: „Stečajni upravitelj“) očituje se na naprijed navedenu žalbu stečajnog vjerovnika Zagrebačke banke d.d. (u nastavku: „ZABA“ ili „žalitelj“), kao neosnovanu iz slijedećih razloga:

1. Krajnje licemjerno žalitelj tvrdi da bi isplata dosuđenog iznosa stečajnom upravitelju predstavljala oštećenje stečajne mase.

Žalba je izjavljena iz niskih pobuda usmjerenih isključivo prema stečajnom upravitelju zbog toga što prodajom ovih brodova nije zaradio „ZABA-in broker“. Naime tijekom 2021. godine, ZABA je inzistirala da se angažira trgovačko društvo sa sjedištem u Republici Hrvatskoj s ciljem savjetovanja/pronalaženja zainteresiranih kupaca za m/b „Punta“ i „Valovine“, tj. za poslove posredovanja u prodaji tih brodova. S tim je posrednikom ZABA ugovorila prilično izdašnu proviziju u slučaju da njegovim posredovanjem brodovi budu prodani. Provizija je bila zasnovana na iznosu kupoprodajne cijene svakog od brodova. Naravno da bi ta provizija, da su brodovi prodani posredovanjem tog ZABA-inog trgovačkog društva kao njezinog brokera i kontra

brokera koji bi se zatim uključili u kupovinu sa strane kupca, da je bila isplaćena, umanjila iznos koji bi ZABA-i bio pripao i deseterostruko u odnosu na nagradu određenu stečajnom upravitelju u ovom stečajnom postupku.

Naime radi se o tome da kada se u prodaju brodova uključuju brokери, onda svaka strana (i prodavatelj i kupac) redovito koriste svoje brokere (od vlastitog povjerenja), a njihove se nagrade kao konačan zbroj naplaćuju iz prodajne cijene brodova.

To dokazuje da ZABA-u uopće ne interesira stečajna masa (posebice nakon što je gotovo u potpunosti namirena upravo osobnim angažmanom stečajnog upravitelja koji je svojim trudom i posebnim zalaganjem ZABA-i uštedio sve ove brokerske provizije; **brokerska provizija je kod prodaje ova dva broda iznosila 0%**).

E sad, kada su brodovi prodani, ali ne posredovanjem tog odabranog posrednika, ZABA se protivi da stečajnom upravitelju bude isplaćena nagrada zasnovana na unovčenoj stečajnoj masi u skladu sa rješenjem suda na koje se žali, a taj isti stečajni upravitelj uštedio je ZABA-i i ostalim vjerovnicima deseterostruko veći iznos.

Licemjerno je od žalitelja tvrditi da bi isplata dosuđenog iznosa stečajnom upravitelju predstavljala oštećenje stečajne mase i iz još jednog razloga.

Naime, tijekom 2021. godine, stečajni upravitelj zalagao se za to da se sa prodajom m/b „Punta“ i „Valovine“ kratko zastane – obzirom na stanje svjetskog broderskog tržišta koje je tada bilo, a i sada je, nikada bolje – jer je realno bilo za očekivati da će ti brodovi već iz redovnog komercijalnog iskorištavanja u kratko vrijeme (godinu dana) ostvariti više nego dovoljno prihoda da uredno servisiraju sve bankarske kredite pa čak i ostvare završnu dobit. Međutim, stečajni vjerovnici (uključujući i ZABA-u) odbili su taj prijedlog, te su inzistirali na prodaji brodova. I sada, nakon te više nego uspješne prodaje brodova (uz brokerske provizije 0%) sa kojom su ZABA i ostali vjerovnici namireni gotovo u punom iznosu, ZABA smatra da stečajnom upravitelju ne pripada naknada u skladu sa rješenjem suda na koje se žali.

2. Svoju žalbu stečajni vjerovnik ZABA zasniva na stavu da m/b „Punta“ i „Valovine“ ne predstavljaju sastavni dio stečajne mase Stečajnog dužnika.

Žalitelj se svim silama trudi (u žalbi višekratno ponavlja i objašnjava) sudu svoje poznavanje odredaba ZTD-a i svojom žalbom bespotrebno podučava sud o vlasništvu i vlasničkim pravima nad trgovačkim društvima, dionicama, udjelima i imovinom trgovačkih društva.

Sa strogo formalno-pravnog gledišta, taj je stav ispravan, ali je u okolnostima konkretnog slučaja izvještačen, neživotan i lišen bilo kakvog razumijevanja u pogledu načina funkcioniranja broderskih poduzeća.

Žalitelju je očigledno nepoznato ili svjesno zanemaruje svjetske uzance i standarde funkcioniranja brodarskih poduzeća kojim većina svjetskog brodarstva već od kraja Drugog svjetskog rata funkcionira po načelu tzv. „single-ship“ kompanija. **Bit takvog poslovanja je u tome da se svaki brod što ga brodovlasnik ima u vlasništvu unese u zasebno, samo za u tu svrhu osnovano trgovačko društvo, obično sa sjedištem u nekoj od država tzv. otvorenog registra (kao što je među ostalima i Liberija). Time se sprječava “arrest-zaustavljanje” nad svim drugim brodovima brodovlasnika. Naime, brojne financijske obveze i odgovornosti s kojima se pojedini brod susreće tijekom svoje eksploatacije, ne prenose se na druge brodove u floti istog „brodovlasnika“, odnosno postiže se da od zaustavljanja i zahvata vjerovnika čije se tražbine odnose na određeni brod - budu zaštićeni ostali brodovi u floti, tj. ostala imovina brodovlasnika.**

Žalitelj ne zna ili svjesno previđa da ovu široko rasprostranjenu praksu, kao i činjenicu da nju prakticiraju i svi hrvatski brodari u međunarodnoj plovidbi, uvažava i hrvatski zakonodavac. **On naime u Pomorskom zakoniku (Dio šesti, poglavlje 3. – „Uvjeti poslovanja brodara u međunarodnoj plovidbi“; članci 429. do 429.i.) između ostaloga propisuje da se porezne olakšice namijenjene hrvatskim brodarima koji posluju u međunarodnoj plovidbi (a koje se sastoje u plaćanju poreza po tonaži umjesto poreza na dobit) primjenjuju na brodove upisane u hrvatski ili u inozemni upisnik brodova (članak 429, stavak 2, točka 1.), na dobit ostvarenu „iz pomorsko-plovidbenih poslova brodovima u svom vlasništvu, ili u vlasništvu svojih domaćih ili stranih ovisnih brodovlasničkih trgovačkih društava“ (članak 429.a, stavak 1, točka a), zatim na dobit ostvarenu „od prodaje brodova prijavljenih u sustav poreza po tonaži i njihove opreme, od prodaje dionica ili udjela u trgovačkim brodarskim društvima čijim brodovima uključenim u sustav poreza po tonaži se obavljaju pomorsko-plovidbeni poslovi, iz prihoda od dividendi i udjela u dobiti koje imaju u ovisnim trgovačkim brodarskim društvima u tuzemstvu i inozemstvu, (...)“ (članak 429.a, stavak 1, točka c), kao i općenito „i na ovisna brodovlasnička trgovačka društva putem kojih porezni obveznik iskorištava brodove prijavljene u sustav poreza po tonaži ili putem kojih ostvaruje svoja vlasnička prava (...)“ (članak 429.a, stavak 5).**

Žalitelj zanemaruje činjenicu da je upravo po takvom načelu funkcionirao i Stečajni dužnik. On je osnovao onoliko trgovačkih društava sa sjedištem u Liberiji koliko je imao brodova, te je svaki od brodova iz flote unio u jedno trgovačko društvo. Tako je Maritime Transport Pula Three Inc. (u nastavku: „MTP3“) u vlasništvu imao m/b „Punta“, a Maritime Transport Pula Four Inc. (u nastavku: „MTP4“) u vlasništvu je imao m/b „Valovine“.

I zato, strogo formalno gledano, žalitelj je u pravu kada navodi da se prodajom m/b „Punta“ i „Valovine“ nije unovčavala imovina u neposrednom vlasništvu Stečajnog dužnika. Naime, u njegovu neposrednom vlasništvu nalaze se tek udjeli/dionice brodovlasničkih društava MTP3 i MTP4 a ne i sami brodovi, koji su u vlasništvu navedenih single-ship kompanija. Dakle, strogo formalno gledano, unovčenjem stečajne

mase mogla bi se smatrati jedino prodaja dionica u MTP3 i MTP4 što ih Stečajni dužnik ima u vlasništvu.

Međutim, svakome tko se bavi pomorskim poslovanjem, jasno je da nitko s interesom za kupnju određenog broda ne kupuje dionice u društvu koje je vlasnik broda (iako je to društvo gotovo bez iznimke single-ship kompanija i u vlasništvu ima samo taj brod), nego kupuje upravo brod kao stvar. Razlog je vrlo jednostavan: kupnjom dionica u brodovlasničkom društvu u biti se kupuje i cjelokupna financijska situacija društva, s poznatim i nepoznatim (provjerljivim ili neprovjerljivim) dugovima tog društva prema vjerovnicima iz svih zemalja u kojima brod posluje. S druge strane, kupnjom broda kupuje se samo brod kao stvar. I zato, ako prodavatelj želi dobiti realnu tržišnu cijenu za brod, neće prodati dionice u brodovlasničkom društvu nego upravo brod.

Vrijednost udjela Dužnika u zavisnim društvima (55%) je samo upravljačka, a ne i imovinska, a svrha joj je da upravo to društvo sve odluke u tom društvu može donositi nadglasavanjem.

Da je Skupština vjerovnika Stečajnog dužnika (uključujući i ZABA-u) uvidjela da su brodovi registrirani na dvije kompanije MTP 3 i MTP4 izdvojene u inozemstvu kao potpuno zavisna društva Stečajnog dužnika sukladno naprijed opisanim uzancama i svjetskim standardima poslovanja brodovlasnika i sve sukladno odredbama Pomorskog zakona, proizlazi i iz činjenice da je nakon otvaranja stečajnog postupka svojom suglasnošću povjerila svojem stečajnom upravitelju nadzor i upravljačka prava nad tim brodovima kao imovinom stečajnog dužnika imajući na umu da su isti samo formalno registrirani na izdvojenim društvima MTP3 i MTP4.

Cilj postavljanja stečajnog upravitelja na ama baš sve upravljačke pozicije naprijed navedenih zavisnih društava bio je da upravo on unovči imovinu Dužnika, a to su u ovom slučaju brodovi. Nije njemu bila zadaća prodavati udjele u zavisnim tvrtkama.

Stečajnom upravitelju, kao izvršnom direktoru zavisnih društava, Skupština vjerovnika Dužnika dala je zadaću i ovlast da unovči brodove na koje polaže vlasnička prava.

Postupajući po odlukama Skupštine stečajnog dužnika, stečajni upravitelj je uložio osobni angažman, te je ostvarenom prodajnom vrijednosti brodova namirio stečajne vjerovnike Stečajnog dužnika među kojima je i žalitelj, te su brisani tereti sa brodova.

Tom prodajom Dužnik je stekao vlasništvo nad ostvarenom kupovninom, jer iznos dobiven prodajom ulazi u stečajnu masu i njime se namiruju stečajni vjerovnici (ZABA).

Tom prodajom brodova zavisna društva ispunila su svoju ulogu postojanja, a to je namirenje obveza Dužnika, pa su postala bespotrebna i odmah su likvidirana.

To dokazuje osnovnu tezu **brod = društvo**. Da nije bilo stečaja nad Dužnikom, ne bi se niti unovčavali brodovi zavisnih društava.

Dakle, u sadržajnom i stvarnom smislu, prodajom brodova „Punta“ i „Valovine“ stečajni je upravitelj unovčavao stečajnu masu, odnosno imovinu Dužnika, bez obzira što je u formalnom odnosno korporativnom smislu poslovanje Dužnika bilo ustrojeno na način da su brodovi bili u vlasništvu single-ship kompanija čije su dionice bile u vlasništvu Dužnika.

3. Jednako izvještačena i neživotna je i tvrdnja Žalitelja da m/b „Punta“ i „Valovine“ stečajni upravitelj nije prodavao kao stečajni upravitelj nego kao direktor odnosno ovlaštena osoba brodovlasničkih društava (MTP3 i MTP4). Uz to, ova je tvrdnja još i licemjerna.

Točno je da je stečajni upravitelj bio jedina ovlaštena osoba brodovlasničkih društava MTP3 i MTP 4 (i to predsjednik, direktor, tajnik). Međutim on je ovlaštenom osobom tih društava imenovan upravo zato što je bio stečajni upravitelj Dužnika kao vladajućeg društva, odnosno društva – majke. Da nije bio stečajni upravitelj Dužnika, nikada ne bi bio imenovan ovlaštenom osobom brodovlasničkih društava. A zašto je upravo on bio imenovan ovlaštenom osobom brodovlasničkih društava? Pa zato što su ta zavisna brodovlasnička društva u formalnom vlasništvu imala jedinu vrijednu imovinu Dužnika (brodove „Punta“ i „Valovine“), pa je stečajnom upravitelju trebalo omogućiti da tom imovinom raspolaže radi ostvarenja ciljeva stečajnog postupka. Imenovanjem bilo koje druge osobe ovlaštenom osobom brodovlasničkih društava, to raspolaganje bilo bi otežano odnosno komplicirano, jer bi u mnogome ovisilo o razmišljanjima i odlukama te druge osobe, a ne samog stečajnog upravitelja.

Upravo iz činjenice da je za ovlaštenu osobu brodovlasničkih društava podržan upravo stečajni upravitelj Dužnika najbolje se vidi da su stečajni vjerovnici upravo stečajnom upravitelju namijenili dužnost i odgovornost raspolaganja brodovima „Punta“ i „Valovine“, kao i da su stečajni vjerovnici od početka svjesni kako ti brodovi u suštini predstavljaju imovinu (i to jedinu) Dužnika.

Gore opisani stav Žalitelja licemjerman je jer je i Žalitelj bio među vjerovnicima koji su podržali odluku da se stečajnog upravitelja imenuje ovlaštenom osobom brodovlasničkih društava.

Boris Debelić u svojstvu jedine ovlaštene osobe brodovlasničkih društava MTP3 i MTP 4 (i to predsjednik direktor, tajnik) nije imao nikakav interes prodavati predmetne brodove. Interes da te brodove proda, Boris Debelić crpio je iz upravljačkih prava koje mu je kao stečajnom upravitelju povjerila skupština vjerovnika Stečajnog dužnika koja je

od njega kao stečajnog upravitelja očekivala prodaju istih, kako bi namirila svoje stečajne vjerovnike.

Postavlja se ključno pitanje: Zar žalitelj doista vjeruje u ono što tvrdi, da je stečajni upravitelj postupao jedino u svojstvu ovlaštene osobe brodovlasničkih društava u sastavu Stečajnog dužnika i da ne zaslužuje nagradu?

- 4.** Predlaže se da sud uvaži navode iz ovog odgovora i žalbu odbije kao neosnovanu.

U Rijeci, 14.ožujka 2022.godine

Boris Debelić
Stečajni upravitelj